

ΖΙΑΜΠΕΡ ΣΙΝΟΥΕ

η κόρη
ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

Η εκδοτική ομάδα των Εκδόσεων ΨΥΧΟΓΙΟΣ δημιούργησε με πολλή χαρά και παρουσιάζει με υπερηφάνεια τη σειρά ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΞΕΧΩΡΙΣΑΝ, με τα πιο σημαντικά, επιτυχημένα και αγαπημένα μυθιστορήματα τα οποία έχουμε εκδώσει κατά καιρούς.

Στη σειρά συμπεριλαμβάνονται τα βιβλία που δεν έλαμψαν στιγμιαία σαν διάπτοντες αστέρες, αλλά είτε ξεχώρισαν και κατέκτησαν μια θέση στο λογοτεχνικό στερέωμα, είτε είχαν τεράστια απήχηση στο αναγνωστικό κοινό. Αυτά ακριβώς τα έργα, που αποτελούν κομμάτι της ιστορίας μας ή κεφάλαιο της λογοτεχνίας, θέλουμε να θυμίσουμε στους «παλιούς» αναγνώστες και να προτείνουμε στους «νέους» βιβλιόφιλους.

Η σειρά ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΞΕΧΩΡΙΣΑΝ περιέχει τίτλους που πλέον τείνουν να γίνουν κλασικοί, συγγραφείς και έργα που βραβεύτηκαν και κέρδισαν παγκόσμια αναγνώριση και εκτίμηση, βιβλία που έτυχαν θερμής υποδοχής από την παγκόσμια λογοτεχνική κοινότητα, ή κείμενα που κέρδισαν εκατομμύρια αναγνώστες και κυρίως ιστορίες διαχρονικές και αυθεντικά ανθρώπινες.

Αυτά τα ξεχωριστά βιβλία, που εμείς πιστεύουμε ότι δεν πρέπει να λείπουν από καμία βιβλιοθήκη, είναι η πρότασή μας για τους αναγνώστες με απαιτήσεις.

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας αποτελεί ένα από αυτά τα ξεχωριστά βιβλία και ελπίζουμε να το απολαύσετε. Μπορείτε να επιλέξετε και άλλους τίτλους στη σειρά αυτή στο www.psichogios.gr/mustread.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LA FILLE DU NIL
Από τις Εκδόσεις Denoël, Παρίσι 1993
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η κόρη του Νείλου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Gilbert Sinoué
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Κοκκίνου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ιωάννης Καρούζος
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνος Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Editions Denoël, 1993

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: www.shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1996

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 1996

Δέκατη τέταρτη ανατύπωση: Ιούλιος 2013

ISBN 978-960-274-184-9

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Τελεfax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichai Str.
106 79 Athens, Greece
Τει.: 2102804800
Τελεfax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΖΙΑΜΠΕΡ ΣΙΝΟΥΕ

η κόρη ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

*Μετάφραση:
Βασιλική Κοκκίνου*

ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

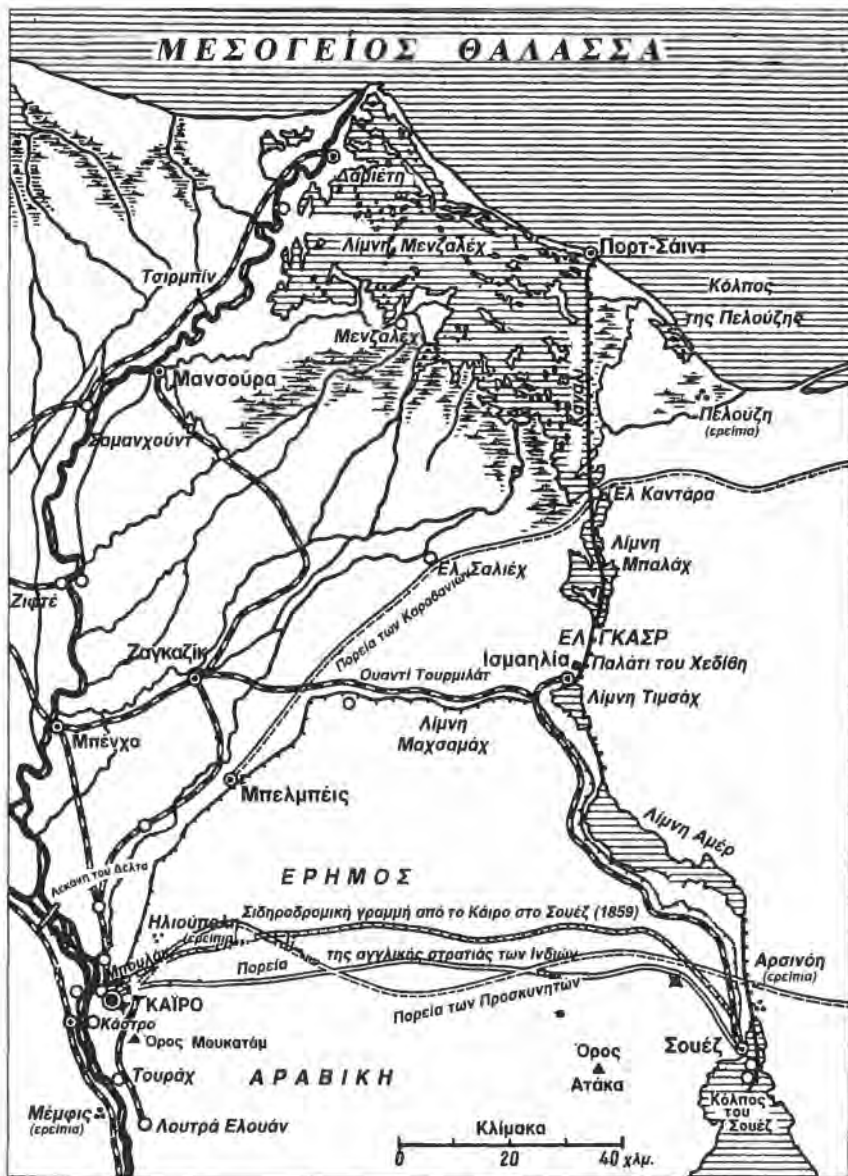

*Μη θαρρείς πως τ' αστέρια έσβησαν, επειδή συννέ-
φιασε ο ουρανός.*

Αραβική παροιμία

*Καμιά φορά, οι ηλικιωμένοι έχουν το χάρισμα να
προαισθάνονται τη φουσκοθαλασσιά, πολύ πριν ση-
κωθεί ο αγέρας. Να θυμάστε λοιπόν αυτό που σας
λέω σήμερα, να το τυπώσετε καλά στο μυαλό σας: αν
ποτέ η Αίγυπτος και η Γαλλία ανοίξουν τη Διώρυγα
του Σουέζ, η Αγγλία είναι αυτή που θα επωφεληθεί.*

Μοχάμετ Άλι πασάς

Η ΔΙΩΡΥΓΑ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ

Αίγυπτος, Γκίζα, Δεκέμβριος 1827

Μόνο τρεις λεύγες* χώριζαν το κτήμα του Σαμπάχ από το Κάιρο. Ο Νείλος δεν ήταν μακριά. Ωστόσο, εδώ, στην άκρη του οροπεδίου της Γκίζας, θα έλεγε κανείς ότι βρισκόταν στην καρδιά της ερήμου. Η επιβλητική παρουσία των πυραμίδων, η γαλήνη των γειτονικών νεκροπόλεων ενίσχυαν την αίσθηση της μοναξιάς.

Την άνοιξη όμως, το Σαμπάχ έμοιαζε να βγαίνει απ' την απομόνωσή του. Μέσα σε ένα όργιο χρωμάτων, οι πικροδάφνες με τα κατακόκκινα άνθη τους, οι αζαλέες και οι καμέλιες με τα πολύχρωμα μπουκέτα τους, τα δασύλλια με τις λεμονιές και τις πορτοκαλιές, και οι ιβίσκοι διαλαλούσαν περύτερα την ομορφιά τους και για μήνες ολόκληρους αποτελούσαν την προσωποποίηση του θριάμβου της ζωής επί του θανάτου. Πρόκειται για τη γνωστή μάχη που είναι παλιά όσο και η Αίγυπτος.

Εκείνη τη στιγμή, τα μαβιά χρώματα του δειλινού αγκάλιαζαν σιγά σιγά το κτήμα. «Μαμά...»

Η Σεχραζάτ αναπήδησε, σαν να έβγαινε από ένα όνειρο.

«Τι θέλεις, γιε μου;»

«Θα ήθελα να έρθεις στην παρέα μας. Μόνο για λίγο. Ο Λινάν θα χαιρόταν πολύ».

«Ο Λινάν; Εννοείς τον κύριο ντε Μπελφόν;»

---

* Μονάδα μήκους η οποία διαφέρει κατά τόπους. Περίπου 4.500 μέτρα.

«Ναι».

«Γύρισε, λοιπόν;»

«Μόλις επέστρεψε από τη Γαλλία και ήρθε αμέσως να μας επισκεφτεί. Θέλεις να του ευχηθείς το καλωσόρισες;»

«Με περιμένει ο επιστάτης και...»

«Μητέρα, σε παρακαλώ. Ο Λινάν δεν είναι ξένος, κι εσύ πάντα τον εκτιμούσες».

Εκείνη έριξε μια τελευταία ματιά στην είσοδο του Σαμπάχ. Ξαφνικά ακούστηκε καλπασμός αλόγου. Πάγωσε. Ο θόρυβος όλο και δυνάμωνε. Σύννεφα άμμου υψώθηκαν στον ουρανό. Ο ορίζοντας ολόκληρος αντηχούσε από τον καλπασμό του αλόγου. Αρπάχτηκε από το μπράτσο του Ζοζέφ, έτοιμη να λιποθυμήσει. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της αλλοιώθηκαν. Τα χείλη της κινήθηκαν σαν να προσευχόταν μυστικά.

Ο καβαλάρης προσπέρασε την είσοδο του κτήματος. Η μαύρη του σιλουέτα, που φάνηκε για μια στιγμή, χάθηκε στο χωματόδρομο που οδηγούσε στο Κάιρο. Ο Ζοζέφ έπιασε απαλά τη μητέρα του από το μπράτσο και την οδήγησε στην αίθουσα υποδοχής.

Ο Λινάν ντε Μπελφόν σηκώθηκε από το ντιβάνι και πήγε κοντά τους. Ήταν μάλλον ψηλός, λεπτός και ένα νεότευκτο μουστάκι σκίαζε το πάνω του χείλος. Ήταν είκοσι οχτώ χρονών, είχε δηλαδή την ίδια ηλικία με τον Ζοζέφ. Υποκλίθηκε μπροστά στη Σεχραζάτ και φίλησε με σεβασμό το χέρι που του έτεινε.

«Κυρία Μαντρίνο, τα σέβη μου».

«Καλημέρα, Λινάν».

Του είπε να καθίσει.

Η λιμνούλα στη μέση του δωματίου αστραφτοκοπούσε απαλά κάτω από τα φατώματα της οροφής. Ολόγυρα υπήρχαν γυάλινες λάμπες, που ο Ζοζέφ είχε την προνοητικότητα να ανάψει, μια και πλησίαζε το βράδυ. Το δωμάτιο εκείνο ήταν σίγουρα το πιο όμορφο του μεγάλου σπιτιού της οικογένειας. Αλλά ήταν κι αυτό με τις περισσότερες αναμνήσεις.

«Να που βρίσκεστε πάλι μαζί μας...»

«Μάλιστα, κυρία. Κι αυτή τη φορά για πολύ καιρό».

«Ο φίλος μας προσελήφθη επίσημα στην υπηρεσία του αντιβασιλιά», διευκρίνισε ο Ζοζέφ. «Διορίστηκε αρχιμηχανικός και ανέλαβε τα αρδευτικά σχέδια».

Η Σεχραζάτ πέρασε αφηρημένα τα δάχτυλα στα μαύρα, μακριά μαλλιά της που κυμάτιζαν στους ώμους της.

«Μαμπρούκ, συγχαρητήρια, Λινάν. Η Αίγυπτος χρειάζεται ανθρώπους σαν κι εσάς».

«Σας ευχαριστώ, κυρία».

«Όσο σκέφτομαι ότι θα πρέπει να δουλέψω κάτω από τις διαταγές του!» είπε πειραχτικά ο Ζοζέφ.

«Το ξέρω, Ζοζέφ. Φαντάζομαι ότι θα πληγωθεί ο εγωισμός σου. Να παρηγορησαι όμως με τη σκέψη ότι δε θα είσαι ο μόνος. Ξέρω πολλούς που θα ενοχληθούν από το διορισμό μου. Γι' αυτούς τους κυρίους που βγήκαν από μεγάλα σχολεία θα παρμείνω για πάντα αυτός που είμαι: ένας αυτοδίδακτος».

«Αν κατάλαβα καλά, υπολογίζεις στις γνώσεις μου και στα διπλώματά μου για να υπερασπιστείς τις θέσεις σου;»

Ο Ζοζέφ τού έριξε ένα λοξό, ερευνητικό βλέμμα. Η αντίδραση του φίλου του ήταν άμεση.

«Πώς; Μα δεν είναι και δικές σου θέσεις;»

Ο Ζοζέφ γέλασε με την καρδιά του.

«Μα φυσικά, Λινάν. Αν ήταν διαφορετικά τα πράγματα, νομίζεις ότι θα ήμασταν τόσο δεμένοι εσύ κι εγώ;» Στράφηκε στη μητέρα του: «Σίγουρα ο Λινάν είναι το πιο αγχώδες πλάσμα που ξέρω».

«Ωστόσο», είπε η Σεχραζάτ, «αν πιστέψω τον γιο μου και τον αντιβασιλιά, διαθέτετε πολύ μεγάλες ικανότητες και περισσότερη πείρα από πολλούς μεγαλύτερους από εσάς. Μη δίνετε λοιπόν σημασία στις κριτικές. Σκεφτείτε μόνο τον εαυτό σας». Ξαφνικά κάτι θυμήθηκε. «Ζοζέφ, δεν πρόσφερες τίποτα στον καλεσμένο μας;» Χτύπησε τα χέρια της. «Χαντίγια!» Πριν ακόμα εμφανιστεί η υπηρέτρια, τον ρώτησε: «Τι θα σας έκανε ευχαρίστηση;»

«Δεν ξέρω, κυρία... Πρέπει να σας ομολογήσω ότι ακόμα δε

συνήλθα από το πρόσφατο ταξίδι μου με το πλοίο. Πάντως αρχίζω και συνηθίζω τη θάλασσα σιγά σιγά».

Ο Ζοζέφ γέλασε κοροϊδευτικά.

«Τι ντροπή! Ο γιος ενός αξιωματικού του Μεγαλειότατου, ένας πεπειραμένος άντρας, συνηθισμένος σε μεγάλα ταξίδια, θα έπρεπε να προσέχει και να μην κάνει τέτοιου είδους εκμυστηρεύσεις!»

«Αν δεν αισθάνεστε καλά», πρότεινε η Σεχραζάτ, «ένα αφέψημα από χέλμπα θα σας έκανε πολύ καλό».

«Από χέλμπα;»

«Είναι σπόροι ενός φυτού πολύ διαδεδομένου εδώ. Νομίζω πως στη Δύση το λέτε τίλιο».

«Αν είναι έτσι...»

«Χαντίγια, ετοίμασε ένα φλιτζάνι χέλμπα για τον κύριο», διέταξε την υπηρέτρια που φάνηκε στο κατώφλι.

«Και για μένα έναν καφέ, σε παρακαλώ», είπε ο Ζοζέφ. «Μαζμπούτ. Μέτριο». Και συνέχισε απευθυνόμενος στο φίλο του. «Αν κατάλαβα καλά, αποχαιρέτησες το Ναυτικό;»

«Από δέκα ετών, δε σταμάτησα να ταξιδεύω μαζί με τον πατέρα μου. Νέα Γη, Καναδάς... Η σελίδα γύρισε οριστικά. Θέλω να αφιερωθώ αποκλειστικά στις δουλειές μας και στη μελέτη της Αιγύπτου».

«Πάντως», είπε η Σεχραζάτ σιγανά, «δεν κινδυνεύετε να βρεθείτε πάλι στη θάλασσα με κάποιο αιγυπτιακό καράβι. Η χώρα μας δεν έχει πια Ναυτικό».

Ο Λινάν απέφυγε να σχολιάσει.

Εκείνη τότε τον ρώτησε:

«Θα έχετε ακούσει, φαντάζομαι, για το Ναυαρίνο;»

Ο νέος φάνηκε να ενοχλείται. Η Σεχραζάτ επέμεινε:

«Μιλήστε, Λινάν, απαντήστε μου».

«Ναυαρίνο... Ναι, βέβαια. Είναι ένα ελληνικό λιμάνι στο Ιόνιο, όπου έγινε πριν από τρεις μήνες μια παράλογη ναυμαχία. Τότε που ο αιγυπτιακός στόλος ήρθε αντιμέτωπος με τις δυτικές

Δυνάμεις. Πιστεύω πως δεν άξιζε τον κόπο. Η Αίγυπτος έχασε το στόλο της, και...»

«Κι εγώ δυο πολυαγαπημένες υπάρξεις. Δυο ανθρώπους που αγαπούσα όπως αγαπάει κανείς την ίδια του τη ζωή. Ο ένας από αυτούς ήταν φίλος μου, ονομαζόταν Καρίμ ιμπν Σουλεϊμάν και τον αγαπούσα όπως αγαπώ τα παιδιά μου. Ο άλλος ήταν ο σύζυγός μου, ο Ρικάρντο Μαντρίνο».

Ο άντρας δεν έκανε κανένα σχόλιο. Ήξερε από τον Ζοζέφ όλες τις λεπτομέρειες του δράματος.

«Μαμά, αυτά είναι πια παρελθόν. Πρέπει να ξεχάσεις».

«Γιε μου, όταν ξεχνάς τους ανθρώπους που αγάπησες είναι σαν να τους καταδικάζεις σε θάνατο για δεύτερη φορά».

«Αυτή η δικαιολογία ισχύει εφόσον η ανάμνηση των νεκρών δεν εμποδίζει τους ζωντανούς να ζήσουν».

Μια θυμωμένη φωνή τον εμπόδισε να συνεχίσει.

«Δεν πρόκειται για τον πατέρα σου! Δεν είναι αυτός που εξαφανίστηκε!»

Η κοπέλα που μίλησε έτσι στον Ζοζέφ διέσχισε το σαλόνι, τον πλησίασε και στάθηκε μπροστά του.

«Ναι», συνέχισε, «είναι πολύ εύκολο να μιλάς για κάποιους που δεν είναι αίμα σου».

«Είσαι άδικη, Τζοβάννα», της απάντησε εκείνος με ηρεμία. «Αγαπούσα τον Ρικάρντο όσο κι εσύ. Αυτός με ανέθρεψε. Κοιτά του μεγάλωσα. Δεν ήμουν ούτε ενός έτους όταν πέθανε ο πατέρας μου».

«Ωστόσο, προσβάλλεις τη μνήμη του Ρικάρντο!»

Εκείνος θέλησε να διαμαρτυρηθεί. Η Σεχραζάτ, όμως, τον ηρέμησε με μια κίνηση του χεριού.

«Πάρε μια καρέκλα, κόρη μου. Κάθισε. Πότε επιτέλους θα μάθεις να σκέφτεσαι πρώτα πριν ξεστομίσεις φράσεις χωρίς κανένα νόημα, αλλά που πληγώνουν την καρδιά;»

«Το να υπερασπίζομαι τη μνήμη του πατέρα μου είναι κατά τη γνώμη σου κάτι χωρίς νόημα;»

«Το άσχημο είναι ότι υπερασπίζεσαι τη μνήμη του πατέρα σου απέναντι σ' εκείνους που την τιμούν. Ο αδελφός σου, όμως, σε συγχωρεί. Δεν είσαι παρά δεκαπέντε χρονών ακόμα».

Η Τζοβάνα σταύρωσε τα χέρια και την κοίταξε προκλητικά. Το γαλάζιο των ματιών της έγινε ψυχρό, σχεδόν μεταλλικό.

«Κι εσύ, μητέρα;»

«Τι εγώ;»

«Τι θα κάνεις για να σε συγχωρήσει ο Ρικάρντο;»

Το πρόσωπο της Σεχραζάτ χλόμιασε απότομα. Σηκώθηκε αργά και της έδωσε ένα χαστούκι.

Έκπληκτη η Τζοβάνα έπιασε με το χέρι το μάγουλό της. Της κόπηκε η ανάσα. Άνοιξε το στόμα της προσπαθώντας να πει κάτι, αλλά δεν μπόρεσε. Ο Ζοζέφ φαινόταν να τα έχει χάσει. Ήταν η πρώτη φορά που η μητέρα τους σήκωνε το χέρι της πάνω σε κάποιον από τους δυο τους.

«Άκουσέ με καλά, κόρη μου. Βάλε αυτά τα λόγια στο μυαλό σου και κράτησέ τα για πάντα: ο πατέρας σου ήταν η σάρκα μου πριν γίνει η δική σου. Ήταν η ανάσα μου πριν αυτή η ανάσα σου δώσει ζωή. Πριν εσύ ψελλίσεις το όνομά του, εγώ το είχα φωνάξει χιλιάδες φορές. Όταν για πρώτη φορά έβαλες το χέρι σου στο δικό του, το δικό μου χέρι σ' το οδηγούσε. Ο Ρικάρντο Μαντρίνο ήταν άντρας μου. Μάρτυράς μου ο Θεός, δε θα επιτρέψω ποτέ σε κανέναν να κρίνει την ιστορία μας. Ποτέ!» Σώπασε για μια στιγμή πριν ολοκληρώσει: «Και τώρα, φέρσου ευγενικά. Δε χαιρέτησες τον κύριο ντε Μπελφόν».

Η Τζοβάνα, με το χέρι στο μάγουλο, έμεινε σιωπηλή. Κοιτούσε τη μητέρα της σαν να έβλεπε μια ξένη. Ήταν φανερό ότι από το μυαλό της περνούσαν ένα σωρό σκέψεις γεμάτες οργή και απορία. Έτοιμη να βάλει τα κλάματα, έφυγε τρέχοντας.

Σχεδόν αμέσως, ο Ζοζέφ σηκώθηκε από το κάθισμά του, πλησίασε τη μητέρα του και την αγκάλιασε από τον ώμο.

«Εσύ το είπες, μαμά. Είναι μόνο δεκαπέντε χρονών. Μην της κρατάς κακία».

«Εγώ να της κρατήσω κακία; Για μου... Μπορεί να κρατήσει κανείς κακία στον άλλο του εαυτό;» Έβαλε το χέρι της απαλά στο μπράτσο του επισκέπτη τους.

«Σας ζητώ συγγνώμη γι' αυτό το ατυχές συμβάν».

Ο Λινάν την κοίταζε σαν χαζός.

«Δεν πειράζει, κυρία».

Σώπασαν για λίγο. Μετά εκείνη μουρμούρισε αφηρημένα:

«Φέτος η στάθμη των νερών του ποταμού ήταν μέτρια. Η σοδιά δε θα είναι πολύ καλή».

«Πράγματι», συγκατένευσε ο Ζοζέφ. «Είναι η πρώτη φορά τα τελευταία έξι χρόνια που η στάθμη του Νείλου είναι τόσο χαμηλή. Λιγότερο από είκοσι πήχεις».

«Σε λίγο, όμως, θα καταφέρετε να ελέγχετε τα καπρίτσια του ποταμού μας, έτσι δεν είναι;»

«Το ελπίζουμε».

«Διαφορετικά, θα κάνουμε αυτό που έκαναν την εποχή των φαραώ: θα προσευχόμαστε ώσπου εκεί κάτω, στη σπηλιά του, ο θεός Χνουμ να καταδεχτεί να σηκώσει το σανδάλι του και να ελευθερώσει τα νερά». Σταμάτησε για λίγο και μετά πρόσθεσε: «Τα προβλήματα με τη στάθμη του νερού μού θύμισαν ότι με περιμένει ο επιστάτης». Σηκώθηκε απότομα. Το ίδιο έκανε και ο Μπελφόν.

«Θα τα ξαναπούμε, Λινάν. Μην ξεχνάτε ότι αυτό το σπίτι είναι και δικό σας».

Τη στιγμή που ήταν έτοιμη να περάσει το κατώφλι, στράφηκε προς τους δύο άντρες.

«Κάντε γρήγορα, παιδιά μου. Ο χρόνος πιέζει. Η Αίγυπτος διψά, το ίδιο και οι βαμβακιές μου».

Η Τζοβάνα, ξαπλωμένη όπως ήταν στο κρεβάτι της, δεν άκουσε την πόρτα ν' ανοίγει. Μόνο όταν η Σεχροζάτ κάθισε δίπλα της, αντιλήφθηκε την παρουσία της.

«Κοιμόσουν;»

Η Τζοβάνα κούνησε το κεφάλι της χωρίς να απαντήσει.

«Κοίταξέ με».

Εκείνη έμεινε ακίνητη.

Η Σεχραζάτ την κοίταξε για μια στιγμή. Μέσα στο μισοσκόταδο που έπνιγε το δωμάτιο, το πρόσωπο της κόρης της φαινόταν τόσο κοντινό αλλά και τόσο απόμακρο. Μπορεί η φύση να είχε προικίσει τον Ζοζέφ με μια αληθινή ομορφιά, εφήμερη ωστόσο, την Τζοβάνα, όμως, την είχε ζωγραφίσει με αδρές πινελιές, τολμηρές, σχεδόν αντρικές. Ήταν ένα πλάσμα θηλυκό και αρσενικό συνάμα. Λέαινα και γατούλα. Η αντίθεση αυτή φαινόταν κυρίως στα μάτια της: μάτια γαλάζια, σαν ζαφείρια, όπου η τρυφερότητα γειτόνευε με τη βία. Είχε απλώς τα μάτια του Ρικάρντο Μαντρίνο.

«Θα φύγω», ανήγγειλε η Σεχραζάτ.

Εκείνη δε σάλεψε.

«Θα πάω στο Μοριά, να βρω τον Ρικάρντο».

Τότε μόνο η κοπέλα ανασηκώθηκε και ρώτησε: «Να βρεις τον πατέρα μου;»

«Τον άντρα μου, Τζοβάνα».

«Δε... δε νομίζω να μιλάς σοβαρά. Ξέρουμε καλά ότι είναι νεκρός».

«Όχι».

«Πάνε τρεις μήνες που δεν έχουμε νέα του. Πώς είναι δυνατόν να πιστεύεις ότι ζει ακόμα;»

«Επειδή υπάρχει Θεός».

«Δεν καταλαβαίνω».

«Ο Θεός είναι αυτός που αποφασίζει. Μόνον αυτός μπορεί να κρίνει ποιοι θα ζήσουν και ποιοι θα πεθάνουν. Δεν μπορεί να μου πήρε τον Ρικάρντο, γιατί για όλους μας πρέπει να έρθει η κατάλληλη στιγμή. Για τον Ρικάρντο και για μένα, η στιγμή αυτή δεν ήρθε ακόμα. Το ξέρω».

«Μα, μητέρα, είναι παράλογο!»

«Έχε μου εμπιστοσύνη. Θα τον βρω».

«Αν ήταν ζωντανός, θα ήταν τώρα μαζί μας».

«Θα τον βρω».

«Μα πώς θα τα καταφέρεις; Δεν μπορείς να πας μόνη σου στο Ναυαρίνο».

«Θα με βοηθήσει κάποιος».

«Ο αντιβασιλιάς;»

«Ναι».

«Γιατί να το κάνει;»

«Γιατί εκείνος κι εγώ είμαστε σαν τα δάχτυλα του χεριού. Γιατί εκείνος έστειλε τον Ρικάρντο εκεί πέρα. Αφού τον έβγαλε από τη ζωή μου, θα τον ξαναφέρει πίσω».

Η Τζοβάνα παρέμεινε σιωπηλή, έκπληκτη. Η Σεχραζάτ συνέχισε:

«Τώρα θα ήθελα να σου μιλήσω για κάτι άλλο. Ο αδελφός σου σ' αγαπά, Τζοβάνα. Σ' αγαπά με όλη του την ψυχή. Μην τον πολεμάς. Δε θα ήθελα να φύγω με την καρδιά σφιγμένη. Μπορώ να σε εμπιστευτώ στις φροντίδες του;»

«Ναι».

«Να το πιστέψω;»

«Ναι, σου το υπόσχομαι. Πότε υπολογίζεις να φύγεις για το Μοριά;»

«Δεν ξέρω ακόμα. Αυτή τη στιγμή, ο Μοχάμετ Άλι βρίσκεται στο Ρας ελ Τιν, στο παλάτι του στην Αλεξάνδρεια. Του ζήτησα ακρόαση. Όλα εξαρτώνται από το αποτέλεσμα της συζήτησης που θα έχουμε. Αν εξαρτιόταν από μένα, θα είχα ήδη ξεκινήσει».

Η Τζοβάνα κοίταξε προβληματισμένη τη μητέρα της.

«Είσαι τρελή, μαμά».

«Δεν πρόκειται για τρέλα, κόρη μου, αλλά για άρνηση να αποδεχτώ μια πραγματικότητα. Θα το μάθεις κάποτε». Σταμάτησε για λίγο πριν συνεχίσει, φροντίζοντας να τονίσει τα λόγια της: «Όπως θα μάθεις επίσης ότι δεν πρέπει να κρίνεις ούτε να καταδικάζεις κάποιον, αν δεν ξέρεις καλά τα γεγονότα. Και κανείς δε γνωρίζει τα πάντα».

«Σίγουρα εννοείς αυτά που είπα πριν από λίγο... Όσα λοι-

πόν μου έχεις εμπιστευτεί για τις σχέσεις σου με τον μπαμπά δεν είναι αρκετά για να εκφέρω γνώμη;»

«Τι είναι αυτό το τόσο αξιοκαταφρόνητο που σου εμπιστεύτηκα, κόρη μου;»

«Ο Καρίμ...»

Η Σεχραζάτ έριξε τα μαλλιά της προς τα πίσω. Ήταν μια κίνηση που συνήθιζε.

«Επειδή λοιπόν σου άνοιξα την καρδιά μου, όχι αυτή της μητέρας, αλλά της γυναίκας, δημιουργήθηκε αυτό το χάσμα ανάμεσά μας;»

«Ο Καρίμ...»

«Ο Καρίμ είναι νεκρός!» φώναξε. «Πέθανε στο Ναυαρίνο. Είναι ένα πτώμα ανάμεσα στα άλλα».

«Τον αγάπησες».

«Ναι. Τον αγάπησα. Υπήρξε η έμμονη ιδέα μου. Αλλά εκείνη την εποχή ήμουν πολύ πιο μικρή από σένα. Ήμουν δεκατεσσάρων ετών!»

«Μπορεί να ήσουν δεκατεσσάρων ετών όταν τον γνώρισες, η ιστορία σας όμως δε διακόπηκε ποτέ. Εσύ η ίδια μου το είπες. Τον είδες μερικές μέρες πριν φύγει για το Ναυαρίνο. Ο μπαμπάς σάς έπιασε μαζί. Πληγώθηκε πολύ, εσύ μου το είπες πάλι. Το ξέχασες;»

«Τίποτα δεν κατάλαβες, λοιπόν; Εγώ σου άνοιξα την καρδιά μου κι εσύ αυτό αποκόμισες μόνο; Δεν υπήρχε τίποτα πια ανάμεσα στον Καρίμ και σ' εμένα. Όταν ο πατέρας σου μπήκε στη ζωή μου, τα σάρωσε όλα. Ανάσαινα μόνο μέσα από κείνον. Ότι είχε απομείνει από την παιδική μου αγάπη σβήστηκε, διαλύθηκε από τον Ρικάρντο. Το μόνο που ένιωθα για τον Καρίμ ήταν τρυφερότητα, στοργή. Πολύ μεγάλη στοργή και τίποτ' άλλο! Η αγάπη μου όλη ήταν μόνο για τον Ρικάρντο».

«Λες ψέματα!»

Η Σεχραζάτ πάγωσε.

«Εσύ δε μου είπες πόσο υπέφερε ο μπαμπάς όταν εκείνη τη

νύχτα κατάλαβε ότι δεν τον είχες αγαπήσει όσο σε είχε αγαπήσει εκείνος; Εσύ δε μου εξήγησες ότι έφυγε για το Ναυαρίνο με την καρδιά ραγισμένη; Ότι πήρες από κείνον περισσότερα από όσα του έδωσες; Είναι αλήθεια ή όχι;»

Επειδή η μητέρα της παρέμενε σιωπηλή, επέμεινε:
«Απάντησε!».

Δεν υπήρξε απάντηση. Η Σεχραζάτ σηκώθηκε αργά. Έκλεισε την πόρτα του δωματίου εξουθενωμένη.

Οι πυρσοί είχαν σβήσει από ώρα και η νύχτα είχε αγκαλιάσει ξανά το Σαμπάχ. Ο Μαντρίνο, με τις μπότες πάνω στα κάγκελα της βεράντας, ήπια την τελευταία γουλιά του κρασιού από το ποτήρι του.

«Σε παρακαλώ, Ρικάρντο. Δεν είναι δυνατόν να πιστεύεις ότι ανάμεσα σ' εμένα και τον Καρίμ μπορεί να...»

«Πιστεύω ό,τι θέλω».

«Μα ήταν δυστυχημένος! Πολύ δυστυχημένος. Αυτό που είδες δεν ήταν παρά μια χειρονομία συμπόνιας. Ήθελα να τον παρηγορήσω, τίποτα περισσότερο. Ξέρεις τα πάντα για μένα και τον Καρίμ. Σου έκρουσα ποτέ τίποτα;»

Μόνη στην κάμαρά της, όρθια, με το μέτωπο ακουμπισμένο στο ζεστό ξύλο του μουχαραμπί, η Σεχραζάτ κοιτάζει την έρημο και θαρρεί πως ακούει λόγια από το παρελθόν.

«Από πότε η ομολογία μάς απαλλάσσει από ένα λάθος;»

«Λάθος;» Η φωνή της ξαφνικά έγινε κραυγή, μια κραυγή γεμάτη θυμό και απελπισία. «Πώς τολμάς να μιλάς για λάθος;»

«Ας πούμε για αναθέρμανση της παλιάς... φλόγας», είπε ειρωνικά εκείνος.

«Ύστερα από είκοσι χρόνια; Είσαι τρελός, Μαντρίνο. Πάνα τα ήσουν. Αλλά αυτή τη φορά το παράκανες! Σου το επανα-

λαμβάνω: δεν υπάρχει τίποτα, ούτε στη στάση μου ούτε στα αισθήματά μου, εκτός από συμπόνια· την ίδια που θα έδειχνα για τα παιδιά μας. Πρέπει να με πιστέψεις!»

Χωρίς να το θέλει, σφίγγει τη γροθιά της. Τρεις μήνες μετά, στη θύμηση εκείνης της σκηηνής, η έκπληξη είναι πάντα η ίδια μπροστά στη φτώχεια των λέξεων, στην αδυναμία να βρει τη μαγική συνταγή, που θα ήταν ικανή να συγκρατήσει εκείνον που υποφέρει και ετοιμάζεται να φύγει.

Εκείνος δεν απάντησε αμέσως. Κατέβασε τα πόδια του ήρεμα κάτω.

«Το θέμα έκλεισε».

«Όχι!»

«Πολύ καλά. Τότε είναι η σειρά σου να με ακούσεις. Στην ιστορία μας, αυτός που έκανε το πρώτο βήμα για να πλησιάσει τον άλλο ήμουν εγώ. Έδειξα μεγάλη υπομονή. Μέρα τη μέρα, βδομάδα τη βδομάδα γκρέμισα τις αντιστάσεις σου, χρησιμοποιώντας ένα σωρό κατεργαριές. Με την καρδιά μου γεμάτη έρωτα, ονειρενόμουν τη μέρα που θα παραδινόσουν και οι ρόλοι θα αντιστρέφονταν. Αυτό κράτησε πολύ καιρό. Και από τον τρυφερό αυτόν πόλεμο, έχω μερικά ανεξίτηλα σημάδια στην ψυχή μου, μερικές αγιάτρευτες πληγές».

Εκείνη άνοιξε το στόμα να απαντήσει, αλλά εκείνος συνέχισε:

«Θα σε ξαφνιάσω. Κατά τη διάρκεια αυτών των δεκάξι χρόνων, σου έδωσα την εντύπωση ότι ήμουν βρόχος. Την αίσθηση ότι τίποτε δεν μπορούσε να με αγγίξει. Ωστόσο, σου το εξομολογούμαι απόψε, φοβήθηκα άπειρες φορές. Όταν σε άφηνα, μπορεί να φαινόμουν σίγουρος για τον εαυτό μου, μέσα μου όμως με έτρωγε η αμφιβολία. Όταν μου μίλησες για τον Καρίμ, έκανα ότι το παρελθόν δε με ενδιέφερε. Ψέματα. Όλοι νοιάζονται για το ερωτικό παρελθόν του ανθρώπου που

αγαπούν. Είναι σαν μια εκ των υστέρων απειλή. Απόψε, λοιπόν, φοβήθηκα το παρελθόν. Για πρώτη φορά, αντί να κρατήσω τους φόβους μου μέσα μου, τους έβγαλα προς τα έξω. Μου έδωσες το δικαίωμα. Καταλαβαίνεις;»

Αν καταλάβαινε;

Όσο μιλούσε ο Ρικάρντο, συνειδητοποιούσε ένα πράγμα: ότι εκείνος της είχε δώσει περισσότερα από οποιονδήποτε άντρα στη ζωή της. Είχε καταφέρει, άραγε, να του ανταποδώσει ένα μέρος τουλάχιστον; Καταλάβαινε ότι ακόμα και σήμερα, έπειτα από τόσα χρόνια, είχε πάρει πολλά, έτσι διψασμένη που ήταν, προσπαθώντας να καλύψει μόνο τις ανάγκες της, τη δίψα της για αγάπη και ηδονή. Ένας δρόμος μόνο της έμενε, λοιπόν, για να του ανταποδώσει όλον αυτό τον πλούτο με τον οποίο την είχε γεμίσει.

Ο Μοχάμετ Άλι Πασάς, ο τελευταίος φαραώ, θέλησε να ανεγείρει το ωραιότερο παλάτι του στην Αλεξάνδρεια, στην άκρη της χερσονήσου Φάρος, πάνω σ' ένα ακρωτήριο που ονομαζόταν Ακρωτήριο των Συκιών και βρισκόταν ανάμεσα στο δυτικό λιμάνι και το πέλαγος. Η παλιά αυτή πόλη έθελγε ανέκαθεν την καρδιά του. Ίσως επειδή οι μινωαρχές ήταν λιγοστοί, οι δρόμοι καθαροί και απουσίαζε εντελώς το χάος που επικρατούσε στα σοκάκια του Καΐρου. Εδώ δεν υπήρχε ίχνος του θεού ποταμού, υπήρχε μόνο η θάλασσα. Άλλωστε, η θάλασσα δεν ήταν αυτή που, είκοσι τέσσερα χρόνια πριν, τον είχε οδηγήσει σ' αυτή την ακτή, νεαρό αξιωματικό, ένα φτωχό ορφανό από την Καβάλα, επικεφαλής μιας αλβανικής μονάδας; Πάνω στο κύμα της δε μάντεψε σωστά για τη δόξα που θα γνώριζε;

Εκείνη τη στιγμή, μέσα στο γραφείο του στο Ρας ελ Τιν, βυθισμένος σε μια εντυπωσιακή πολυθρόνα από ξύλο της Δαμασκού, ο αντιβασιλιάς έπαιζε σιωπηλός με τις κεχριμπαρένιες χάντρες του κομπολογιού του. Εκείνος ο Δεκέμβρης δεν ήταν ιδιαίτερα ψυχρός, ωστόσο το τζάκι ήταν αναμμένο.

Μπροστά στον πασά στεκόταν ο υπουργός των Εξωτερικών, ο Μπογκοσιάν μπέης. Ήταν ακόμη ο κύριος Χένρι Σολτ, ο διακεκριμένος Βρετανός πρόξενος. Ο τελευταίος ξεροβήξε για να καθαρίσει το λαιμό του και είπε:

«Αναγνωρίζω ότι το Ναυαρίνο υπήρξε ένα ατυχές επεισόδιο. Η κυβέρνηση της Μεγαλειότητάς του, του Γεωργίου Δ', λυ-

πάται για την καταστροφή του στόλου σας. Βλέπετε όμως, οι ωμότητες που διεπράχθησαν από τα στρατεύματά σας στο Μοριά, ο μαζικός διωγμός των χριστιανικών πληθυσμών, δεν ήταν πλέον δυνατόν να αφήσουν αδιάφορες τις κυβερνήσεις μας».

Ο Μοχάμετ Άλι, με ύφος αφηρημένο, είχε καρφώσει το βλέμμα του στο τζάκι. Ο Μπογκοσιάν μπέης ανέλαβε να του απαντήσει:

«Κύριε πρόξενε, μου φαίνεται ότι ακούω την περίφημη, γνωστή φιλανθρωπική θεωρία του φίλου σας Τζορτζ Κάνινγκ, εμπνευστή της αντιαιγυπτιακής εκστρατείας σε όλη την Ευρώπη. Αν τον πιστέψει κανείς, μόλις οι δυνάμεις μας αποβιβάστηκαν στην Ελλάδα, είχαν ετοιμάσει την ολοκληρωτική καταστροφή όλης της χώρας. Οι χριστιανοί θα διώκονταν και θα οδηγούνταν στη σκλαβιά. Άκουσα ακόμα να λένε ότι η Υψηλότητά του, ο Ιμπραήμ, διοικητής των στρατευμάτων και γιος της Μεγαλειότητάς του, θα κανόνιζε να σταλούν στην Κωνσταντινούπολη σάκοι με κομμένα κεφάλια και αυτιά».

«Δυστυχώς, αυτά μας ανέφεραν οι παρατηρητές μας», είπε ψυχρά, ο Άγγλος.

«Ελάτε τώρα, κύριε Σολτ, ξέρετε καλύτερα απ' τον καθένα ότι όλ' αυτά είναι υπερβολές. Τέλος πάντων, δε θα αναλύσουμε αυτή τη στιγμή τα πραγματικά κίνητρα που ώθησαν τις συμμαχικές Δυνάμεις να στραφούν εναντίον της Αιγύπτου. Ας πούμε μόνο ότι ενδεχόμενος θρίαμβος των Αιγυπτίων στο Μοριά θα αποτελούσε διπλό κίνδυνο για τη χώρα σας. Δεν μπορούσατε να ανεχθείτε την ανάπτυξη μιας νέας Δύναμης, που επιπλέον θα ήταν φίλη με τη Γαλλία. Τότε λοιπόν εφαρμόσατε, όπως το συνηθίζετε, το παλιό σας δόγμα: διαίρει, διαίρει και βασιλεύει. Η Αγγλία, κύριε Σολτ, πάντα υπερείχε στην τέχνη των ψεύτικων συμμαχιών και των καταστροφικών συμφωνιών».

Ο Σολτ πήρε ύφος θυμωμένο.

«Αποδίδετε στην κυβέρνηση της Μεγαλειότητάς του μακιαβελική συμπεριφορά. Επιμένω: ήταν θέμα ανθρωπιστικό. Ο

πρίγκιπας Ιμπραήμ δε φέρθηκε με διακριτικότητα στον ελληνικό πληθυσμό».

«Κύριε Σολτ!»

Ο Άγγλος διπλωμάτης σταμάτησε απότομα. Ήταν η πρώτη φορά από την αρχή της ακρόασης που επενέβαινε ο Μοχάμετ Άλι. Η αυστηρή φωνή του αντήχησε στη μεγάλη αίθουσα:

«Αναφερθήκατε στο γιο μου. Ξέρετε ποια ήταν τα τελευταία λόγια που του είπα πριν φύγει για την Ελλάδα; Θα σας τα επαναλάβω: «Είθε ο Θεός να σας χαρίσει τη νίκη, παιδί μου, κι όταν σας τη δώσει, να σας φωτίσει με την αρετή της επιείκειας· να είστε εχθρικοί προς τους εχθρούς σας, αλλά με τους αδύνατους να είστε γεμάτοι συμπόνια»».

Ο Σολτ χάιδεψε νευρικά το μουστάκι του.

«Δεν αμφιβάλω για την ειλικρίνεια των λόγων σας, Μεγαλειότατε, αλλά καμιά φορά, μέσα στην αναμπουμπούλα του πολέμου, τυχαίνει ένας στρατηγός να παρασυρθεί σε ορισμένες πράξεις που δε συμφωνούν με την ηθική».

«Πιστεύετε ότι θα σιωπούσα αν συνέβαινε κάτι τέτοιο;» είπε ο πασάς και πρόσθεσε αμέσως σκυθρωπός: «Η Δύση θα πρέπει να έχει πολύ ασθετική μνήμη για να ξεχνάει τόσο εύκολα τι είδους άνθρωπος είμαι και όλα όσα πέτυχα –με τη βοήθεια του Μεγαλοδύναμου– από τότε που κυβερνώ την Αίγυπτο. Πολέμησα το φανατισμό των γέρον μουσουλμάνων. Κατάργησα όλες τις ταπεινώσεις τις οποίες υφίσταντο οι χριστιανοί εδώ και αιώνες. Έδωσα την άδεια να δημιουργηθούν μοναστήρια στο Κάιρο. Επέτρεψα να χτυπούν οι καμπάνες των εκκλησιών. Έδωσα την άδεια στους αρχηγούς των διαφόρων θρησκειών να λειτουργούν δημόσια. Όποιος δεν ξέρει πόσο δυσβάσταχτες ήταν αυτές οι αποφάσεις για τους φανατικούς μουσουλμάνους δεν μπορεί να φανταστεί πόση ανεκτικότητα και θάρρος χρειάστηκε για να τις εφαρμόσω. Ένας τέτοιος άνθρωπος, λοιπόν, θα επέτρεπε να γίνουν σφαγές; Τέλος πάντων...» Κοίταξε επίμονα το συνομιλητή του. «Ώστε, λοιπόν, οι μεγάλες Δυνάμεις απαιτούν να εκκενώσω το Μοριά;»

«Δυστυχώς, δε βλέπουμε να υπάρχει άλλη λύση».

«Ωραία, λοιπόν, θα σας απαντήσω. Εγώ είμαι έτοιμος να αποχωρήσω. Ο γιος μου, ο Ιμπραήμ, έχει λάβει οδηγίες να παραμείνει με τα στρατεύματά του στην Πελοπόννησο μέχρι την άνοιξη. Δε θα κάνει ούτε βήμα χωρίς την έγκρισή μου. Αν μέχρι τότε η κυβέρνηση σας μου κάνει κάποιες προτάσεις που θα με ικανοποιούν, είμαι έτοιμος να τις δεχτώ και να βρω τρόπο να αποτραβήξω τις δυνάμεις μου από το Μοριά. Διαφορετικά...»

Ο Σολτ ενέτεινε την προσοχή του.

«Διαφορετικά, θα συγκεντρώσω όλες τις διαθέσιμες δυνάμεις μου και, χάρη στην επιρροή που έχω στην Πύλη, θα καταφέρω να αναλάβω τη διοίκηση όλου του οθωμανικού στόλου και να τελειώσω τη δουλειά που άρχισα. Αυτή είναι η θέση μου».

«Η Εξοχότητά σας αναλογίζεται τις επιπτώσεις μιας τέτοιας στάσης;»

«Είμαι πενήντα οκτώ ετών, κύριε Σολτ. Βρίσκομαι σε μια ηλικία που δεν ενδιαφέρεται πια κανείς για αβροφροσύνες».

«Τι περιμένετε λοιπόν από τις Δυνάμεις;»

«Τίποτα περισσότερο από αυτό που μου είχαν υποσχεθεί και διαβεβαιώσει η Γαλλία και η Αγγλία πριν από το δράμα του Ναυαρίνου: τη Συρία, με αντάλλαγμα την απόσυρσή μου από την Ελλάδα».

«Δε θα ήθελα να φανώ απαισιόδοξος, αλλά έχω την αίσθηση ότι οι απαιτήσεις σας δεν πρόκειται να γίνουν ευμενώς αποδεκτές από τον πρωθυπουργό μας, τον δούκα του Ουέλινγκτον».

«Αυτό θα ήταν ιδιαίτερα λυπηρό, γιατί θα σήμαινε ότι ο νικητής του Βοναπάρτη δεν έμαθε ότι ο πολεμιστής πρέπει να δίνει το προβάδισμα στο διπλωμάτη».

Ο Βρετανός ξεροκατάπιε. «Μου επιτρέπετε, Εξοχότατε, να σας θυμίσω ότι η γαλλική κυβέρνηση έχει ακριβώς τις ίδιες απόψεις γι' αυτό το θέμα;»

«Το πληροφορήθηκα».

Ο Σολτ κοίταξε ερευνητικά τον πασά. «Περίεργο. Έχω την

αίσθηση πως είστε λιγότερο αυστηρός με την κυβέρνηση του Καρόλου Γ' απ' ό,τι μ' εκείνη του Γεωργίου Δ'. Είμαι σίγουρος, όμως, ότι πρόκειται για απλή εντύπωση».

«Θέλετε να σας απαντήσω;»

«Θα σας ήμουν υπόχρεος».

«Βλέπετε, κύριε, υπάρχουν δύο είδη σχέσεων στη ζωή: εκείνες που στηρίζονται στο φόβο κι εκείνες που είναι απόρροια σεβασμού. Σας αφήνω να φανταστείτε ποια από τις δύο με δένει με τη Γαλλία».

«Μεγαλειότητα, επιτρέψτε μου να σας πω ότι η Αίγυπτος, με αυτή σας την απόφαση, θα γνωρίσει δύσκολες ώρες».

Αυτή τη φορά ο πασάς αγνόησε το σχόλιο. Βάλθηκε απλώς να κοιτάζει τα χέρια του, πράγμα που σήμαινε ότι η ακρόαση είχε τελειώσει.

Ο Άγγλος σηκώθηκε, υποκλίθηκε κάπως ψυχρά και κατευθύνθηκε προς την έξοδο.

«Κύριε Σολτ!»

Ο Άγγλος γύρισε. «Μεγαλειότητα;»

«Όσον αφορά τις αναφορές και τους παρατηρητές... Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσοι είναι οι ταξιδιώτες και οι προσκυνητές που μας μιλάνε για τους Ινδούς».

Τα χαρακτηριστικά του προξένου συσπάστηκαν ανεπαίσθητα.

«Φαίνεται πως η Ινδία πεθαίνει, κύριε Σολτ, πεθαίνει κάτω από το ζυγό της Αγγλίας».

Η Σεχραζάτ δύσκολα έκρυβε την ανυπομονησία της. Είχε περάσει ήδη μία ώρα που περίμενε να γίνει δεκτή από τον αντιβασιλιά. Πλησίασε νευρικά στο παράθυρο που έβλεπε προς τη θάλασσα. Κάτω από τον ήλιο του μεσημεριού, εργάτες, με την πλάτη σκυμμένη, δούλευαν στην αυλή, μεταφέροντας πέτρες και τούβλα και ζητώντας συνεχώς τη βοήθεια του Αλλάχ. Πάνω στη

βιασύνη του να εγκατασταθεί στο Ρας ελ Τιν, ο μονάρχης δε θέλησε να περιμένει να τελειώσουν πρώτα οι εργασίες κατασκευής. Ένα μέρος του παλατιού ήταν ακόμα γιαπί.

Από 'κεί που βρισκόταν η Σεχραζάτ έβλεπε καθαρά τη δυτική άκρη της χερσονήσου, όπου πριν από μερικούς αιώνες υψωνόταν ένα από τα επτά θαύματα του κόσμου: ο Φάρος της Αλεξάνδρειας. Προσπάθησε να φανταστεί πώς θα ήταν εκείνο το υπέρολαμπρο άστρο, το φτιαγμένο από ανθρώπους, που, όπως έλεγαν, φώτιζε σαν να ήταν μέρα τις νύχτες των ναυτικών. Σήμερα, τα κύματα έσβηναν στα ριζά του οικοδομήματος που το είχε αντικαταστήσει: το λευκό φρούριο του Καϊτ μπέη.

Σκέφτηκε ότι τίποτα δεν μπορεί να αντισταθεί στη φθορά του χρόνου, αν δεν υπάρχει η μνήμη. Όχι η γνωστή μνήμη, που εξασθενεί με τον καιρό και που αφήνει, ανάλογα με τα καπρίτσια της, αμυδρές αναμνήσεις, αλλά μια άλλη, πολύ πιο πιστή και αναλλοίωτη: η μνήμη της καταγωγής και του αίματος. Σήμερα που πλησίαζε τα πενήντα, η Σεχραζάτ ήξερε ότι, με τη βοήθεια του Θεού και των γονιών της, αυτού του είδους η μνήμη της είχε μεταβιβαστεί. Εν αγνοία της, βέβαια, αλλά σίγουρα. Γι' αυτό, μέσα στην οχλοβοή του κόσμου, φωνές, όπως εκείνη του Γιουσέφ, του λατρεμένου της πατέρα, της Νάντιας, της μητέρας της, αλλά και του αδελφού της, του Ναμπιλ, που αποκεφαλίστηκε στα τριάντα δύο του λόγω της τρέλας των ανθρώπων,* δεν έπαιψαν ποτέ να της μιλούν. Ακόμα και της Σαμίρα, της μεγαλύτερης αδελφής της, που είχε εξαφανιστεί εδώ και είκοσι χρόνια. Έφυγε μια μέρα για το Παρίσι ακολουθώντας έναν γεροδεμένο Γάλλο ναύαρχο και δεν την ξανάδε κανείς πια.

«Σετ Μαντρίνο».

---

* Ο αδελφός της Σεχραζάτ ήταν επικεφαλής μιας αντιστασιακής ομάδας κατά τη διάρκεια της γαλλικής κατοχής, το 1798. Συνελήφθη και καταδικάστηκε σε θάνατο με αποκεφαλισμό, όταν έγινε η πρώτη εξέγερση του Καϊρού. (Βλ. *Η Αιγυπτία*, του ίδιου συγγραφέα.)

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΞΕΧΩΡΙΣΑΝ

Μάνα, κόρη, αδερφή, ανιψιά. Η αιώνια Γυναίκα που ερωτεύεται, παθιάζεται, υποφέρει, υπομένει. Ο Άνδρας πολεμά κι εκείνη μάχεται για την ευτυχία και των δυο τους. Ας ασχολείται εκείνος με τα αιώνια, εκείνη γοπεύεται από τα εφήμερα, τα μικρά, τα αγνοημένα. Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ πάντως γοπεύεται από αυτά όσο και από τα άπιαστα, και, φυσικά, γοπεύει. Δεν είναι άλλη από την κόρη της Σεκραζάτ, που πρωταγωνιστεί στην ΑΙΓΥΠΤΙΑ.

Η Σεκραζάτ και ο Ρικάρντο, ο Μοχάμετ Άλι και η Σαμίρα ερωτεύονται, ζουν συγκλονιστικές εμπειρίες, συγκινούν και μαγεύουν τον αναγνώστη ανάμεσα στην πραγματικότητα και στη φαντασία, στην Ιστορία και στο Μύθο. Με φόντο τη μυστηριακή ατμόσφαιρα της Ανατολής, ξεδιπλώνεται και ολοκληρώνεται η ιστορία μιας οικογένειας που δοκιμάζεται από τον έρωτα και το θάνατο.

Ένα χορταστικό ιστορικό μυθιστόρημα!

Μη χάσετε και τα άλλα μυθιστορήματα του Ζιλμπέρ Σινούε στη σειρά ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΞΕΧΩΡΙΣΑΝ:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 01554

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ